

Arrest

nr. 339 892 van 21 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIN loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 9 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 16 maart 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtu machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 11 april 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. U zou op basis van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, als administratieve geboortedatum 1 januari 1998 hebben. U bent afkomstig uit het dorp Mangou, in het district Alingar van de provincie Laghman, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging daar naar de madrasa en moskee, en hielp uw vader soms met

zijn werk als bouwvakker. In Mangou hadden u en uw broer ruzie met de kinderen van jullie burens, die banden hadden met de Taliban. Uw broer had eens ruzie met de zonen van uw burens op straat. U zat met een zoon van die burens, A. (...), in de klas en daar kwam het tot een ruzie en gevecht, waarna uw vader naar de dorpsouderen en maliks ging om hulp te vragen. De dorpsouderen besloten dat uw familie en uw burens geen ruzie meer mochten maken. De familie die zich niet aan die beslissing hield, zou moeten verhuizen uit het dorp. U legt een document voor van die beslissing door de dorpsouderen en maliks, gedateerd 12 Saratan 1394 (wat overeenkomt met 3 juli 2015). Daarna heeft uw familie geen ruzie meer gemaakt met uw burens.

U verklaarde dat u en uw vader op een nacht terug wandelden van de moskee naar huis en dat jullie voor het huis van uw burens een auto en drie gemaskerde personen die leken op Taliban, zagen. Ze waren koffers met ammunitie aan het ontladen. Jullie zagen hen en zij zagen jullie, maar jullie toonden geen reactie en wandelden verder naar huis. Diezelfde nacht, omstreeks 12 uur 's nachts, voerde de overheid een operatie uit op het huis van uw burens. U en uw familie bleven binnen en hoorden schoten vanaf 12 uur tot 1 of 2 uur 's nachts. De volgende dag hoorde u van de dorpelingen dat er twee zonen van uw burens, A. (...) en M. M. (...), werden gedood tijdens een vechtpartij en één zoon, Ab. (...), gewond was geraakt en van die plek gevlucht was. Drie dagen later ging u bij valavond te voet door uw dorp naar het huis van uw maternale oom in Mangou, tien minuten wandelen van uw huis, om hem te bezoeken en er de nacht door te brengen. Diezelfde nacht kwamen de Taliban naar uw huis waar ze uw vader arresteerden en naar u vroegen, en ze jullie beiden beschuldigden van verklipping. Ze zeiden ook dat u en uw vader naar hun rechtbank moesten komen. De volgende ochtend wandelde uw moeder naar het huis van uw maternale oom om u te vertellen wat er gebeurd was. Uw maternale oom raadde u af naar huis terug te gaan, dus bent u vier dagen bij hem gebleven waar u zich verstopte. Daarna ging u met uw maternale oom met de auto naar het districtscentrum, waar u een man en andere jongens ontmoette die naar Europa gingen reizen.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan vier of vijf maanden voor de machtsovername door de Taliban in augustus 2021. U kwam aan in België op 8 september 2021 en diende hier op 9 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten zochten uw maternale oom en de ouderen van uw dorp de Taliban op in Pegal, nabij Mangou, om hen informatie te vragen over uw vader. De Taliban zeiden dat uw vader bij hen was en uw maternale oom u moest uitleveren aan de Taliban omdat hun rechtbank over u moet beslissen. Na de machtsovername door de Taliban diende uw familie een klachtbrief in verband met de verdwijning van uw vader in bij de districtschef van de Taliban in uw district. De districtschef verwees die brief naar de politiechef van uw district en die zei dat uw vader naar de rechtbank van de Taliban was gebracht maar dat hij verder niets weet over zijn toestand.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van de taskara van uw vader, (2) een kopie van uw taskara, (3) een kopie van een klachtbrief m.b.t. de verdwijning van uw vader, en (4) een kopie van een document opgesteld en ondertekend door de maliks en ouderen van uw dorp over de ruzie tussen uw familie en de burens, gedateerd 12 Saratan 1394 (3 juli 2015).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U haalde tijdens uw interview op de DVZ aan dat het moeilijk is voor u om te spreken omdat u vroeger heel bang was (Verklaring DVZ, p. 11, vraag 28). Wanneer u op het CGVS werd gevraagd dat wat meer uit te leggen, verklaarde u dat u sinds uw geboorte taal- en spraakproblemen kende en dat u wat mentale problemen had na uw reis naar België (BE) (CGVS, p. 5). U legt geen attesten neer ter staving van deze problemen. U zei dat u, nu u hier naar school bent gegaan en vrienden hebt gemaakt, zich al beter voelt (CGVS, p. 5). Gevraagd om wat meer te vertellen over de problemen die u onderweg naar BE ondervond, verklaarde u dat u niet goed werd behandeld door de smokkelaar en andere mensen onderweg, dat u door de Bulgaarse politie werd opgepakt en slecht werd behandeld door hen, dat u in Servië en Oostenrijk een probleem had met uw huid en er niet werd genezen (CGVS, p. 5). U haalde echter op geen moment aan dat de mentale problemen die u onderweg en na aankomst in BE ondervond, het normale verloop van uw persoonlijk onderhoud zouden kunnen verhinderen. Dit bleek evenmin uit het verdere verloop van het persoonlijke onderhoud, waar bleek dat u in staat was de vragen te begrijpen en uw antwoord te formuleren (CGVS, p. 1-26). Op het einde van uw persoonlijk onderhoud gaf u aan de vragen en de tolk goed begrepen te hebben en gaf u hieromtrent geen verdere opmerkingen (CGVS, p. 24-25). Ook uw advocaat bracht hierover geen verdere opmerkingen aan op het einde van uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 25). U heeft

ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen melding gemaakt van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat u het eens bent met de inhoud ervan. Evenmin heeft u enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf bezorgd aan het CGVS.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Uit een medisch onderzoek van de dienst Voogdij is gebleken dat u op 22 oktober 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een goede schatting is (Beslissing van de dienst Voogdij, p. 2). Geconfronteerd met de resultaten van het onderzoek van de Dienst Voogdij stelt u dat het resultaat ervan onjuist is en dat u zich daarvoor baseert op de leeftijd die op uw taskara vermeld staat (CGVS, p. 8). Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud haalt u aan dat u uw leeftijd wil laten aanpassen op uw bijlage 26 en attest van immatriculatie, waarvoor u zich beroept op de leeftijd zoals vermeld op uw taskara (CGVS, p. 25). Er dient echter op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om uw verklaarde minderjarigheid bij aankomst in België te ondersteunen. Daarnaast ontving u bij de kennisgeving van de beslissing van de dienst Voogdij eveneens informatie in verband met de beroepsmogelijkheid en -termijn bij de Raad van State, maar op geen moment is gebleken dat u van die mogelijkheid gebruikt hebt gemaakt (Beslissing van de dienst Voogdij, p. 4). Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in 2021 een leeftijd had van minstens 18 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen volgens de dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Bovendien zorgen uw eigen verklaringen over uw leeftijd op een cruciaal moment in uw asielaanvraag er eveneens voor dat er grote vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw beweerde minderjarigheid bij aankomst in België (16,6 jaar oud op 9 september 2021, zie beslissing van de dienst Voogdij in uw administratief dossier). Gevraagd wanneer de beslissing van de dorpsoudsten in verband met uw ruzie met de zoon van uw burens (document 4) werd opgesteld, antwoordt u dat u toen "ongeveer 14 of 15 jaar oud" was (CGVS, p. 6). U legde van die beslissing een document voor dat gedateerd is op 12 Saratan 1394 (wat overeenkomt met 3 juli 2015, zie administratief dossier). Volgens uw eigen verklaringen over uw leeftijd op dat moment bent u dus geboren rond het jaar 2000, wat eerder overeenkomt met het resultaat van het medisch onderzoek van de dienst Voogdij dan met de leeftijd die op uw taskara staat. Uit het bovenstaande ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Bovenstaande vaststellingen dragen allerminst bij tot uw algehele geloofwaardigheid.

Wat uw asielmotieven betreft, laten uw vage verklaringen omtrent de oorzaak van uw problemen in Afghanistan het toe grote vraagtekens te plaatsen bij de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van de door u daaraan gekoppelde vrees voor vervolging door de Taliban. U verklaart dat uw burens u en uw vader van spionage hadden beschuldigd bij de Taliban, en dat ze daar twee (mogelijke) redenen voor hadden: omdat u en uw vader de Taliban hadden gezien aan het huis van uw burens in de nacht van de operatie van de overheid op het huis van uw burens (CGVS, p. 14), of omdat uw familie en die burens ruzie hadden (CGVS, p. 14). U blijft echter bijzonder vaag met betrekking tot beide door u aangehaalde redenen, wat de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk aantast, te meer gezien uw vrees voor vervolging op die beschuldiging door uw burens gefundeerd is.

Wat uw verklaringen betreft in verband met de ruzie die uw familie met uw burens had, doet het vage karakter ervan twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid en de aannemelijkheid van de problemen die daaruit, volgens uw verklaringen, zijn voortgevloeid. Zowel over die burens en hun steun voor de Taliban, als over de ruzie die uw familie met hen had, komt u niet verder dan vage verklaringen. U stelt dat uw burens bij de Taliban waren

aangesloten en wanneer u wordt gevraagd dat uit te klaren, stelt u dat de Taliban munitie naar hun huis brengen (CGVS, p. 11). Wat later stelt u opnieuw: "ze zaten bij de Taliban maar ik weet niet wat ze voor hen precies deden" (CGVS, p. 12). Wanneer u daarop gevraagd wordt meer over die burens en hun steun voor de Taliban te vertellen, komt u niet verder dan het vage antwoord: "Ze ondersteunden de Taliban, dat is alles" (CGVS, p. 13). Daarnaast stelt u aanvankelijk: "niemand wist dat ze bij de Taliban betrokken waren" (CGVS, p. 11) terwijl u later weer zegt dat het hele dorp wist dat ze bij Taliban aangesloten waren (CGVS, p. 11-12). Gevraagd wat jullie dachten dat die burens zouden kunnen doen, stelt u eerst vaagweg en in algemene zin: "Soms zal een kleine ruzie tot een dood leiden in AFG" (CGVS, p. 12). Daarna wordt u tot driemaal toe gevraagd om concrete informatie over de problemen in verband met uw burens in uw dorp te geven, maar telkens komt u niet verder dan vage en algemene verklaringen. Zo stelt u eerst dat er "eigenaardige mensen 's nachts en overdag naar hun huis" kwamen, dan dat u er geen exacte informatie over hebt, en uiteindelijk dat de kinderen soms vochten maar dat er geen grote vechtpartijen waren (CGVS, p. 12). U concludeert met de vage verklaring: "misschien is er iets in het verleden gebeurd, ik was toen te jong. Ik heb geen informatie over hen" (CGVS, p. 12). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u ook niet veel moeite deed om meer over die burens te weten te komen, terwijl ze volgens uw verklaringen wel aan de basis van uw problemen in Afghanistan liggen (CGVS, p. 14). Gevraagd of u ooit met uw vader sprak over die burens en hun steun voor de Taliban, stelt u alleen maar dat hij u aanmaande afstand te nemen van die burens, dat ze contact hebben met de Taliban en dat het gevaarlijk is om veel contact te hebben met die burens (CGVS, p. 12). U stelt dat u er met uw maternale oom tot nu toe niet over hebt gesproken, terwijl u momenteel nog een keer per maand of anderhalve maand contact met hem en uw familie in Afghanistan hebt (CGVS, p. 10). Wanneer u wordt gevraagd om welke reden u dat nooit hebt gedaan, antwoordt u: "Ik weet niet, ik weet niet wat ik moet zeggen, ze zaten bij de Taliban maar ik weet niet wat ze voor hen precies deden" (CGVS, p. 12-13). Het CGVS wijst erop dat het bijzonder onaannemelijk is dat u niet verder komt dan bovenstaande vage verklaringen over de burens, die vlak naast uw huis woonden (CGVS, p. 11), en die u zelf aanhaalt als een oorzaak van uw problemen in Afghanistan (CGVS, p. 14). Ook over die burensruzie zelf vertelde u aanvankelijk alleen over een conflict tussen u, uw broer en de zoon van uw burens, A. (...) (CGVS, p. 11). Expliciet gevraagd of er voor dat conflict al eens een ruzie was voorgevallen tussen uw familie en die burens, antwoordt u dat u niet van andere problemen op de hoogte was gebracht (CGVS, p. 13). Wat later, echter, noemt u plots wel een eerdere ruzie tussen uw broer en de zonen van uw burens, die plaatsvond voor uw problemen met A. (...) (CGVS, p. 13). Daarmee geconfronteerd, verklaart u vaagweg: "Maar het heeft met kinderen te maken, ik sprak over mezelf, niet over kinderen" (CGVS, p. 13), wat geen afdoende verklaring is. Er werd u toen immers gevraagd naar een ruzie tussen uw familie, waarvan uw broer onmiskenbaar deel van uitmaakt, en deze burens. Wanneer u daarna gevraagd wordt of er nog andere incidenten waren waarover u kon vertellen, stelt u dat u niet weet of er iets anders zou gebeurd zijn: "Ik was een kind, ik ben niet op de hoogte" (CGVS, p. 13). Uit dat antwoord blijkt eveneens dat u ook in verband met de ruzie tussen uw familie en die burens, geen moeite hebt gedaan om er meer informatie over te verzamelen, voor of na uw vertrek uit Afghanistan. Het feit dat u na uw vertrek uit Afghanistan geen pogingen hebt ondernomen om meer te weten te komen over die burens en de ruzie die uw familie met hen had, wat uiteindelijk tot uw verklaarde problemen in Afghanistan heeft geleid, wijst op een zekere desinteresse in uw eigen asielmotieven. Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovendien stelt u dat er na die ruzie tussen u, uw broer en A. (...), die werd beëindigd door een beslissing van de dorpsoudsten op vraag van uw vader, geen ruzie meer was tussen uw familie en uw burens (CGVS, p. 6). U legt de beslissing van de dorpsoudsten voor, waarin staat dat de partij die opnieuw ruzie begint het dorp zal moeten verlaten (zie document 4). Dat document werd opgesteld op 12 Saratan 1394 (wat overeenkomt met 3 juli 2015, zie administratief dossier). Uw problemen met die burens en de Taliban, waarvoor u uiteindelijk Afghanistan hebt verlaten, vonden vier of vijf maanden voor de machtsovername door de Taliban plaats (CGVS, p. 7-9). Gevraagd om welke reden uw burens u en uw familie willen aangeven bij de Taliban als er vanaf juli 2015 geen incidenten meer waren gebeurd tussen uw burens en uw familie, geeft u de vage verklaringen dat uw burens "slechte harten" hadden, jaloers op jullie waren en jullie niet leuk vonden: "ze hebben met de ruzie gestopt maar ik weet niet wat er in hun harten over ons stonden" (CGVS, p. 24). Gezien u het echter nalaat die verklaringen met concrete informatie te staven, merkt het CGVS op dat het erg onaannemelijk is dat uw burens u bij de Taliban aangeven omwille van een ruzie tussen kinderen van zes jaar eerder, terwijl er in tussentijd niets gebeurd is. Aangezien u die burensruzie zelf aanhaalt als een mogelijke oorzaak voor de problemen die u met die burens en de Taliban hebt gekend en waarvoor u Afghanistan ontvlucht hebt (CGVS, p. 14), zorgen bovenstaande vage verklaringen er reeds voor dat de geloofwaardigheid van de door u daaraan gelinkte vrees voor vervolging sterk wordt aangetast. Daarmee geconfronteerd en expliciet gevraagd om welke reden u nooit meer informatie over die burensruzie hebt verzameld, lijkt u de link tussen die burensruzie en de reden waarom u Afghanistan hebt verlaten, uiteindelijk zelf te ontkennen wanneer u zegt: "Deze ruzie is op een andere datum gebeurd, ik heb u de brief neergelegd, u mag de datum zien. Ik heb het land wegens dat incident verlaten, wegens de andere problemen" (CGVS, p. 24). Eerder had u echter gezegd dat de ruzie tussen uw familie en de kinderen van de burens, een reden is dat de burens u van spionage van de Taliban beschuldigden (CGVS, p. 14). Het feit dat u dergelijke inconsistente en vage verklaringen biedt voor de

eerste mogelijke oorzaak van uw problemen in Afghanistan, namelijk de burenruzie, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vrees voor vervolging reeds sterk op de helling.

Ook in verband met de andere mogelijke reden die u geeft voor de beschuldiging door uw burens bij de Taliban, namelijk het feit dat u en uw vader de Taliban hadden zien staan bij het huis van uw burens, beperkt u zich wederom tot vage en oppervlakkige verklaringen. Aanvankelijk verklaart u dat u en uw vader voor het huis van uw burens een auto en drie mensen die koffers aan het uitladen waren zagen, en dat jullie hen zagen maar gewoon naar jullie huis bleven wandelen (CGVS, p. 17). Gevraagd of zij jullie ook hadden gezien, verklaart u onmiskenbaar: "Ja, we zagen hen en zij zagen ons" (CGVS, p. 17) en ook later herhaalt u nog dat jullie elkaar zagen maar dat zij jullie niet herkenden, en jullie hen ook niet omdat ze gemaskerd waren (CGVS, p. 18). Wanneer u echter wordt gevraagd hoe zij reageerden wanneer jullie elkaar zagen, zegt u dat ze niets tegen jullie zeiden en dat jullie niet meer naar achter keken maar verder naar huis wandelden (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe u kon weten dat zij jullie ook hadden gezien, weet u plots niet meer zeker of ze jullie hadden gezien en stelt u: "ja misschien hadden ze ons gezien" (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het vage en tegenstrijdige karakter van uw verklaringen daaromtrent, stelt u dat zij jullie herkenden, maar jullie hen niet (CGVS, p. 18). Eerder echter had u onmiskenbaar gezegd dat ze jullie niet hadden herkend (CGVS, p. 18). Bovendien werpt u plots ook op dat er misschien een lid van dat huis onder die drie Taliban was (CGVS, p. 18), in welk geval er vanuit mag worden gegaan dat die jullie, als burens, wel herkend zou hebben. Gevraagd of ze dan een reactie hadden getoond wanneer zij jullie herkenden, stelt u dat ze geen reactie toonden en speculeert u: "ze waren misschien zeker dat we niets tegen hen konden doen. Ze hadden het incident niet voorspeld" (CGVS, p. 19). Het vage, tegenstrijdige en onaannemelijke karakter van uw verklaringen omtrent de vraag of de drie Taliban en u en uw vader elkaar al dan niet zagen en al dan niet herkenden, doet de wenkbrauwen fronsen en tast de geloofwaardigheid over uw verklaringen over die dag reeds aan. Bovendien blijft u zich ook beperken tot dergelijke vage antwoorden wanneer u wordt gevraagd hoe u weet dat de Taliban bij uw burens waren geweest om te vragen wie hen had verklikt. Eerder had u daarover tot tweemaal toe verklaard dat de Taliban na de operatie door de overheid naar uw burens gingen om hen te vragen wie ze ervan verdachten de Taliban verklikt te hebben (CGVS, p. 14 en p. 21). Gevraagd hoe u weet dat de Taliban daar waren geweest en uw burens dat hadden gezegd, verklaart u plots vaagweg: "misschien zijn de Taliban bij de burens gegaan om hen te vragen" (CGVS, p. 21). Indien u niet zeker zou geweest zijn of de Taliban hierna effectief bij uw burens langskwamen om te vragen wie hen verklikte, kan verwacht worden dat u dit ook zo coherent zou verklaren. Dit blijkt allerm minst uit de manier waarop u dit verklaart tijdens uw vrije relaas (CGVS, p. 14). Ook later verklaarde u letterlijk dat de Taliban naar jullie buurman gingen en hem vragen of ze iemand verdachten en hierna naar jullie huis kwamen (CGVS, p. 21). Aangezien u zelf aanhaalt dat het feit dat u en uw vader die drie Taliban die nacht hebben gezien voor het huis van uw burens, een reden kan geweest zijn voor uw burens om u aan te geven bij de Taliban (CGVS, p. 14), kan echter verwacht worden dat u eenduidige informatie kan geven over die avond waarop u en uw vader hen zagen staan, en de dagen die erop volgden. Daarnaast vertelt u eveneens tot tweemaal toe over een ander persoon die de drie Taliban die nacht heeft gezien en de overheid wel verwittigd zou hebben (CGVS, p. 14 en p. 16). Gevraagd om te vertellen hoe u dat weet, komt u opnieuw niet verder dan een vaag en algemeen antwoord: "De overheid heeft aangevers, misschien een van de aangevers van de overheid heeft de regering op de hoogte gebracht van de aanwezigheid van die Taliban. We hebben niemand gezien" (CGVS, p. 18). Ook hier kan dit niet volstaan, gezien uit uw voorgaande verklaringen geenszins bleek dat dit om een vermoeden zou gaan. U verklaarde tijdens uw vrije relaas bijvoorbeeld letterlijk "ze werden door iemand gezien en die persoon heeft de overheid verwittigd" (CGVS, p. 14). Wanneer u bovendien wordt geconfronteerd met het feit dat het eigenaardig is dat de Taliban zo opvallend voor het huis van uw burens die auto zetten en uitladen waar iedereen het kan zien, stelt u: "Misschien kwamen de Taliban daar om de koffers uit te laden voor vijf minuten, misschien zijn ze door niemand anders gezien" (CGVS, p. 22), terwijl u eerder speculeerde over een aangever die de overheid op de hoogte had gebracht. De vage en tegenstrijdige informatie die u geeft over het al dan niet bestaan van een informant die de Taliban verklikt zou hebben bij de overheid, tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag alleen maar verder aan. Dat u er niet in slaagde meer gedetailleerd informatie te geven over de nacht die heeft geleid tot de beschuldiging van spionage van de Taliban door u en uw vader, ondermijnt het bestaan van een aan dat incident gerelateerde persoonlijke vrees. Bovenstaande elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook sterk aan.

Daarnaast kan u geen overtuigende verklaringen afleggen over de overheidsoperatie op het huis van uw burens, in de nacht dat u en uw vader de Taliban daar hadden gezien. Hoewel die operatie plaatsvond in het huis van uw burens, vlak naast uw eigen huis (CGVS, p. 11), en u en uw familie al die tijd thuis waren, stelt u aanvankelijk: "We wisten niets over de operatie, we hebben de volgende dag van mensen gehoord dat er een operatie gebeurd was, maar 's nachts hoorden we schoten in de omgeving" (CGVS, p. 19). Vervolgens geeft u slechts de informatie die u van de dorpelingen hebt gehoord, namelijk "dat er een operatie gebeurd was waarbij twee mensen omgekomen waren en 1 persoon was gewond geraakt en ontvlucht van die plek" (CGVS, p. 19). U kon niet vertellen hoeveel overheidsstroepen er aanwezig waren tijdens de operatie (CGVS, p. 19), hoe die mensen om het leven gekomen waren (CGVS, p. 20), en hoe het huis er de dag erna uitzag, aangezien u er niet naar binnen bent gegaan (CGVS, p. 20). Gevraagd of u ooit iemand meer informatie hebt

gevraagd, antwoordt u: "Nee, ik heb niemand gevraagd voor meer informatie, het was niet nodig" (CGVS, p. 20). Het CGVS merkt op dat het bijzonder onaannemelijk is dat u het zelf niet nodig vond meer informatie te verzamelen over een overheidsoperatie in het huis van uw burens, waarmee uw familie volgens uw eigen verklaringen een conflictueuze verstandhouding had, te meer indien die operatie plaatsvindt enkele uren nadat u drie Taliban aan het huis van die burens zag staan. Bovendien bevestigt u zelf bang te zijn geweest na die operatie (CGVS, p. 20-21), wat niet te rijmen valt met uw verklaring dat u het niet nodig vond meer informatie te verzamelen. Het feit dat uw vader u, nadat jullie de Taliban hadden gezien, had gezegd op te letten en het geheim te houden dat jullie die Taliban hadden gezien voor het huis van uw burens (CGVS, p. 19), bevestigt eveneens dat u gealarmeerd had moeten zijn na die overheidsoperatie in diezelfde nacht, maar toch laat u het na meer informatie te verzamelen. Daarenboven bleek uw gezin er nadien door de Taliban van beschuldigd te worden verantwoordelijk te zijn voor deze operatie (CGVS, p. 14), wat de reden was voor uw vertrek uit uw land van herkomst. Dat u het niet nodig vond om meer informatie over dit incident te proberen krijgen, hoewel dit incident onlosmakelijk verbonden blijkt te zijn met uw vertrek uit uw land van herkomst, tart alle logica. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Op vergelijkbare wijze slaagt u er niet in verder te komen dan vage verklaringen in verband met de arrestatie van uw vader door de Taliban, drie dagen na de overheidsoperatie op het huis van uw burens (CGVS, p. 21-23). Aangezien u op dat moment niet thuis was, heeft uw moeder u de dag nadien verteld wat er gebeurd was (CGVS, p. 21). Het CGVS merkt op dat het er bovendien alle schijn van heeft dat u ad hoc verklaringen aflegde in verband met wat u van uw moeder hoorde over die arrestatie en wat er toen gezegd en gedaan werd. U wordt gevraagd precies te vertellen wat er was gebeurd op de dag dat de Taliban naar uw huis kwamen, waarop u antwoordt dat u bij uw maternale oom was en uw moeder u de volgende ochtend daar kwam verwittigen over het incident: "Ze zei, Taliban kwamen binnen het huis, doorzochten het huis en wilden jij en jouw vader meenemen maar ze hebben jou niet gevonden" (CGVS, p. 21). Gevraagd of uw moeder nog iets heeft gezegd, antwoordt u: "Mijn moeder zei iets over mij en ook over hen, ze zei, ze kwamen naar ons thuis, doorzochten het huis maar ze vonden jou niet, daarna namen ze jouw vader mee" (CGVS, p. 21). Wanneer u dan expliciet wordt gevraagd of uw moeder nog iets heeft verteld, "buiten dat wat u net hebt verteld," antwoordt u aanvankelijk negatief waarna u toch nog zegt: "ze hebben mijn vader meegenomen en de Taliban zeiden tegen mijn vader, jullie hebben deze daad gepleegd, dus jullie moeten voor onze rechtbank verschijnen" (CGVS, p. 22). Ook op de daaropvolgende vragen blijft u nieuwe informatie geven, die u daarvoor nog niet had vermeld. Gevraagd wat de reactie van uw vader was, stelt u dat uw moeder zei dat de Taliban hem dwongen mee te gaan (CGVS, p. 22). Gevraagd of uw vader iets tegen de Taliban had gezegd, stelt u dat uw moeder zei dat uw vader tegen de Taliban had gezegd dat jullie niets gedaan hebben (CGVS, p. 22). Gevraagd of de Taliban nog iets over u vertelden die nacht, stelt u eerst alleen dat ze zeiden dat u voor hun rechtbank moest verschijnen, en wanneer u dan wordt gevraagd naar waar u moest gaan, werpt u plots op dat de Taliban hadden gezegd dat u naar het nabijgelegen dorp Pegal moest gaan, waar de Taliban wonen en waar hun rechtbank is (CGVS, p. 22). Het CGVS wijst erop dat u geen van die verklaringen had gegeven wanneer u eerder expliciet werd gevraagd te vertellen wat uw moeder u precies over die nacht van de arrestatie had gezegd. Daarna wordt nog tot tweemaal toe gevraagd of uw moeder nog iets had gezegd, waarop u uiteindelijk "nee" zegt, om dan toch nog nieuwe informatie te geven (CGVS, p. 21-22). Daarmee geconfronteerd, stelt u eenvoudigweg dat u het kort had verteld (CGVS, p. 22). Gelet op het feit dat u drie keer de kans had alles te vertellen wat uw moeder u had gezegd, en dat u zelf hebt gezegd dat uw moeder niets anders had verteld (CGVS, p. 21-22), is het geoorloofd te vermoeden dat u uw verklaringen in verband met de arrestatie van uw vader ad hoc formuleerde, wat afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid. Bovendien bent u tegenstrijdig over het feit dat uw moeder al dan niet nog informatie had gegeven over die arrestatie van uw vader (CGVS, p. 22). Gezien het hier een kernelement in uw asielrelaas betreft, kan echter verwacht worden dat u er spontane en eenduidige verklaringen over kan afleggen. Nogmaals doet u zo afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte zorgen uw onaannemelijke verklaringen in verband met de risico-inschatting van uw moeder wanneer ze u komt vertellen over de arrestatie van uw vader en over hoe u desondanks zelf gevrijwaard bleef van verdere problemen met de Taliban, voor een verdere en grondige aantasting van de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. De ochtend nadat uw vader gearresteerd werd door de Taliban en nadat de Taliban u hadden opgeroepen naar hun rechtbank te komen, wandelde uw moeder naar het huis van uw maternale oom om u te vertellen wat er gebeurd was (CGVS, p. 23). Expliciet gevraagd of uw moeder iets speciaals heeft gedaan om naar het huis van uw oom te komen, antwoordt u: "Nee, ze heeft niets speciaals gedaan" (CGVS, p. 23). Het feit dat uw moeder, in de ochtend na de arrestatie van uw vader door de Taliban, wetende dat de Taliban u ook persoonlijk zochten, zonder enige voorzorgen naar uw maternale oom wandelde om u daarover te vertellen, is reeds bijzonder onaannemelijk. Het CGVS merkt op dat de Taliban u, volgens uw verklaringen over de arrestatie van uw vader, in die periode duidelijk zochten (CGVS, p. 14), en dat de overheid niet sterk stond in uw dorp dus de Taliban er gemakkelijk heen konden (CGVS, p. 15). In die context stelt het CGVS zich vragen over hoe het dan komt dat de Taliban u in deze periode niet in handen kregen, gezien zij uw moeder hadden kunnen volgen naar uw schuilplaats, ze de huizen van familieleden in hetzelfde dorp konden uitkammen, of dat ze informatie konden gehad hebben over uw mogelijke verblijfplaats, gezien u

eerder ook zonder voorzorgen naar uw oom was gewandeld en dorpingen u onderweg zagen (CGVS, p. 17). Later stelt u dat de Taliban u niet meer zijn komen zoeken bij het huis van uw maternale oom omdat ze niet wisten dat u daar verbleef: “ze hadden geen informatie” (CGVS, p. 23). Geconfronteerd met het feit dat uw moeder zonder enige voorzorgen overdag naar het huis van uw maternale oom wandelde, en dat de Taliban op die manier op de hoogte konden komen van het feit dat u daar zat, kan u er geen verklaring voor geven: “Wat moet ik zeggen? Misschien hadden ze geen informatie over mij, wat moet ik zeggen?” (CGVS, p. 24). Het feit dat u de dag ervoor eveneens zonder voorzorgen naar het huis van uw maternale oom wandelde en andere dorpingen u onderweg zagen (CGVS, p. 17), valt eveneens moeilijk te rijmen met het feit dat de Taliban niet konden weten waar u verbleef. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling gezet.

Ten slotte ondermijnen uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan, uw persoonlijke vrees voor vervolging door de Taliban alleen maar meer. U verklaart dat uw moeder, samen met uw broers en zussen, momenteel bij uw maternale oom S. (...) wonen, die eveneens in Mangou, op tien minuten wandelen van uw huis woont (CGVS, p. 9). U zei dat er nu niemand meer in uw ouderlijk huis woont, omdat uw moeder en broers bang waren om daar alleen te wonen (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom ze precies bang zijn, stelt u: “wegens de problemen dat we gekend hebben, ze denken dat ze daar lastig gevallen zouden zijn” (CGVS, p. 9), waaruit reeds blijkt dat u niet zeker weet of dat effectief nog gebeurd is. U kan ook niet zeggen wanneer ze precies verhuisd zijn. Gevraagd of ze er nog enkele dagen, weken of maanden bleven na uw vertrek uit Afghanistan, geeft u het vage antwoord: “misschien zijn ze in ons huis voor enkele weken of enkele maanden gebleven en daarna zijn ze ernaartoe verhuisd” (CGVS, p. 9). U stelt eveneens dat u het hen nog niet hebt gevraagd (CGVS, p. 9) maar zegt later wel dat ze geen andere problemen hebben gehad sinds uw vertrek (CGVS, p. 11). Het CGVS merkt op dat het bijzonder bevreemdend klinkt dat u er de noodzaak niet van inzag om u grondig te informeren over het lot van uw familie, te meer gezien u zelf verklaart dat ze bang zijn omwille van de problemen die jullie gekend hebben (CGVS, p. 9). Daarnaast wijst het CGVS erop dat het onaannemelijk is dat uw familie nu wel veilig zou zijn bij uw maternale oom die nota bene in hetzelfde dorp, op slechts tien minuten wandelafstand van hun eigen huis woont. Bovenstaande onaannemelijkheden brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Voorts plaatst het CGVS vraagtekens bij de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van uw verklaringen over de pogingen van uw maternale oom om meer informatie te bekomen over uw vader na zijn arrestatie door de Taliban. U verklaart dat uw maternale oom met de dorpsouderen na uw vertrek twee keer naar de Taliban ging om informatie te verzamelen over uw vader: voor de machtsovername door de Taliban ging hij naar het nabijgelegen dorp Pegal waar de Taliban woonden (CGVS, p. 23) en na de machtsovername diende hij een klachtbrief in bij de districtschef van de Taliban (CGVS, p. 5). Over geen van beide pogingen kan u precies, of zelfs ongeveer, zeggen wanneer ze ondernomen werden of wanneer u erover op de hoogte werd gesteld door uw maternale oom (CGVS, p. 6 en 23). Op die manier trekt het CGVS de geloofwaardigheid van beide elementen reeds in twijfel. Daarnaast merkt het CGVS op dat het onaannemelijk is dat uw maternale oom zich na uw vertrek uit Afghanistan, en zeker na de machtsovername door de Taliban, op die manier in gevaar zou brengen, des te meer gezien uw verklaringen over de angst van uw moeder en broers die momenteel bij hem wonen. In die context kan men zich afvragen wat het beoogde doel van die pogingen is, zeker na de machtsovername door de Taliban. Bovendien stroken uw verklaringen over wat de Taliban tegen uw maternale oom zeggen niet met het uitblijven van verdere pogingen om u te zoeken. U verklaart dat de Taliban tegen uw maternale oom in Pegal hadden gezegd dat u eerst naar hen moest komen en dat de rechtbank dan zal zeggen of u en uw vader schuldig zijn of niet (CGVS, p. 23). Gezien de Taliban verwachten dat u zich bij hen aanbiedt is het onaannemelijk dat uw familie sinds uw vertrek, en ook voordat uw maternale oom naar Pegal was gegaan om inlichtingen te vragen, niet meer door de Taliban benaderd werden en naar u werden gevraagd (CGVS, p. 23). Van een strategische actor als de Taliban kan echter verwacht worden dat ze meer actie ondernemen om hun doelen te behalen. U weet niet aannemelijk te maken dat ze dat in uw geval niet deden wat de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees voor vervolging eveneens aantast.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u en uw vader (documenten 1-2) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. Aangaande de klachtbrief die uw familie indiende in verband met de verdwijning van uw vader (document 3) wordt opgemerkt dat uw vage en beperkte verklaringen erover, de geloofwaardigheid ervan hebben aangetast, zoals hierboven reeds besproken. De beslissing van de dorpsouderen in verband met de ruzie tussen uw familie en uw burens (document 4) heeft bovendien slechts bewijswaarde voor zover het uw verklaringen over die ruzie tussen u en uw burens betreft. Zoals eerder echter werd besproken slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat dat ene conflict in 2015, waarna geen andere incidenten plaatsvonden, een rechtstreeks verband houdt met uw problemen met de Taliban en uw daaraan gekoppelde vrees voor vervolging (zie boven).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEDD) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments

van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan,

waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of

_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 30 oktober 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”*, 4 november 2022;
2. EUAA, *“Afghanistan Security Situation”*, augustus 2022;
3. EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022;
4. EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023;
5. EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024;
6. EUAA, *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”*, augustus 2022;
7. EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”*, augustus 2020;
8. EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022;
9. UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA *« COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments »*, 2 februari 2024;
12. EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, november 2024;
13. SEM, *“Focus Afghanistan -Return from abroad”*, februari 2025.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend rapport toe:

- NANSEN Note, 3-21, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* (oktober 2021);

Op 12 november 2025 dient verzoeker een aanvullende nota in waarbij hij volgende nieuwe stukken voorlegt:

-kopie taskara van verzoekers vader

-kopie van foto waarop, volgens verzoekers verklaring, zijn vader staat

-kopie van foto waarop, volgens verzoekers verklaring, de voet van zijn vader staat afgebeeld. Op de enkel is een groot litteken te zien.

Verzoeker wenst met deze stukken de situatie van zijn vader aan te kaarten die werd teruggevonden in de gevangenis van Kabul (Pul-e- Charkhi prison).

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

6.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst benadrukt verzoeker dat zijn leeftijd wordt vermeld op zijn taskara en dit ook zijn ware leeftijd is. Verzoeker heeft nooit de intentie gehad om de asielinstanties te misleiden en is altijd eerlijk geweest over zijn leeftijd.

Verzoeker merkt vervolgens op dat hij de kritiek van de CGVS niet begrijpt aangaande de beschuldigingen van spionage. De taliban heeft daar geen tekst en uitleg bij gegeven en verzoeker kan slechts zijn vermoedens hierover vertellen. Zo vermoedt verzoeker dat zijn burens hem en zijn vader als 'verklikkers' hebben aangeduid waardoor de taliban hen van spionage hebben beschuldigd. Verzoeker had geen kennis van de betrokkenheid van zijn burens bij de taliban en welke functie ze uitoefenden want zij liepen daarmee niet te koop. Verzoeker kon daarover ook geen informatie vergaren, nu zijn vader hem had aangemaand zoveel mogelijk afstand te bewaren met zijn burens.

Met betrekking tot het incident 's nachts bij de burens vertelde verzoeker wat hij die nacht zag en hoe hij het ervaarde. Door de vragen van de CGVS werd hij gedwongen vermeende tegenstrijdige uitspraken te doen terwijl de realiteit niet zo zwart-wit is.

Aangaande de overheidsoperatie op het huis van zijn burens kan de CGVS niet redelijk verwachten dat hij er de details van kent, zoals hoeveel overheidstroepen er aanwezig waren, hoe de mensen om het leven zijn gekomen en hoe het huis er van binnen uitzag na de inval. De CGVS houdt geen rekening met zijn jeugdige

profiel, de omstandigheden waarin hij diende te overleven en de trauma's die hij heeft moeten doorstaan, alsook dat zijn vader hem niet veel vertelde over de gebeurtenissen in de regio.

6.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker gaat uitgebreid in op de gewijzigde situatie in Afghanistan sedert de machtsovername en voert in essentie aan dat die alleen maar achteruit gegaan is. Hij benadrukt dat er geen enkele garantie is dat de taliban de mensenrechten respecteren en verwijt de CGVS bijzonder onzorgvuldig tewerk te zijn gegaan en de desastreuze situatie in Afghanistan te relativiseren. Volgens hem kan hij onmogelijk terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven leiden. Hij vervolgt dat hij bijna anderhalf jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Hij wijst op de situatie van terugkeerders die verwesterd zijn en haalt onder meer een rapport van Nansen aan waarin uiteengezet wordt dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad nr. 270 813 van 31 maart 2022 en een aantal rapporten betreffende de situatie in 2022/2023. Hij meent een gevaar te lopen op vervolging door de taliban omwille van zijn verwestering. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie blijft verslechteren en dat de mensenrechten er systematisch geschonden worden. Zo wordt er geen rekening gehouden met de almaar groeiende dreiging van de ISKP.

6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat: verzoeker vreest vervolgd te worden door de taliban omdat zijn burens hem en zijn vader van spionage beschuldigden bij de taliban.

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

6.3.1. Middels de bestreden beslissing weigert de CGVS verzoeker te erkennen als vluchteling en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

-aan verzoekers beweerde minderjarigheid kan geen geloof worden gehecht;

-verzoeker stelde dat er twee (mogelijke) redenen waren waarom hij en zijn vader van spionage werden beschuldigd door de taliban, evenwel blijft verzoeker bijzonder vaag met betrekking tot beide aangehaalde redenen;

-zowel over de burens en hun steun aan de taliban, als over de ruzie die zijn familie had met de burens, komt verzoeker niet verder dan een aantal vage verklaringen;

-daarenboven heeft verzoeker geen informatie verzameld, voor of na zijn vertrek uit Afghanistan, om meer te weten over die burens en de ruzie die zijn familie met hen had, hetgeen getuigt van een zekere desinteresse in zijn eigen asielmotieven;

-verzoeker was niet eenduidig omtrent de reden waarom hij Afghanistan heeft verlaten. Zo stelde verzoeker eerst dat omwille van de burenruzie zijn familie problemen kreeg met de taliban en later verklaart verzoeker dat het omwille van andere problemen was dat hij het land heeft verlaten;

-met betrekking tot het incident 's nachts bij de burens beperkt verzoeker zich wederom tot vage en oppervlakkige verklaringen. Bovendien legt verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet bestaan van een informant die de taliban zou verklikt hebben bij de overheid;

-verzoeker kan geen overtuigende verklaringen afleggen over de overheidsoperatie op het huis van zijn burens in de nacht dat verzoeker en zijn vader de taliban daar hadden gezien. Bovendien liet verzoeker het ook na meer informatie te verzamelen over deze overheidsoperatie terwijl dit de reden was voor zijn vertrek uit Afghanistan;

- verzoeker komt niet verder dan vage verklaringen over de arrestatie van zijn vader door de taliban, drie dagen na de overheidsoperatie van zijn burens. Verzoeker legt tevens tegenstrijdige verklaringen af over het feit dat zijn moeder al dan niet nog informatie had gegeven over de arrestatie van zijn vader;
- verzoeker legt onaannemelijke verklaringen af in verband met de risico-inschatting van zijn moeder wanneer ze hem komt vertellen over de arrestatie van zijn vader en over hoe hij desondanks gevrijwaard bleef van verdere problemen met de taliban;
- verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen na zijn vertrek uit Afghanistan ondermijnen verder zijn persoonlijke vrees voor vervolging. De CGVS acht het onaannemelijk dat zijn familie nu wel veilig zou zijn bij zijn maternale oom die in hetzelfde dorp woont, op slechts tien minuten wandelafstand van zijn eigen huis;
- de CGVS kan evenmin geloof hechten aan de verklaringen van verzoeker over de pogingen die zijn maternale oom heeft gedaan om meer informatie te bekomen over zijn vader na zijn arrestatie door de taliban;
- de voorgelegde documenten kunnen de vaststellingen van de CGVS in verband met de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet ombuigen.

6.3.2. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals infra blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaanvraag te herstellen.

Aangaande zijn leeftijd dient de Raad op te merken dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad, gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, "*Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, Kennisgeving van onze beslissing*"). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Waar verzoeker verwijst naar zijn taskara, merkt de CGVS op dat uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het dossier), blijkt dat in Afghanistan zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de verklaarde minderjarigheid bij aankomst in België te ondersteunen. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat hij verklaarde ongeveer 14-15 jaar oud te zijn op het moment dat de dorpsoudsten een beslissing hadden genomen in verband met de ruzie met de zoon van de burens. Het document dat verzoeker voorlegde van die beslissing is gedateerd op 3 juli 2015. Volgens verzoekers verklaring dat hij 14-15 jaar was zou verzoeker aldus geboren zijn rond het jaar 2000, wat eerder overeenkomt met het resultaat van het medisch onderzoek dan met de leeftijd van verzoekers taskara. Verzoeker doet geen enkele poging om dit motief in de bestreden beslissing te weerleggen.

Hoewel verzoeker blijft vasthouden aan de leeftijd vermeldt op zijn taskara, spreken verzoekers eigen verklaringen deze leeftijd tegen en integendeel bevestigt verzoeker de leeftijd zoals bepaald na het medisch onderzoek door de Dienst Voogdij. Bijgevolg kon verweerder terecht vaststellen dat verzoeker getracht heeft zich onterecht als minderjarige voor te doen en de Belgische asielinstanties te misleiden. De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers misleidende verklaringen over zijn leeftijd maken bijgevolg een negatieve indicatie uit voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens bekritiseert verzoeker volgende motieven in de bestreden beslissing:

"Wat uw verklaringen betreft in verband met de ruzie die uw familie met uw burens had, doet het vage karakter ervan twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid en de aannemelijkheid van de problemen die daaruit, volgens uw verklaringen, zijn voortgevloeid. Zowel over die burens en hun steun voor de Taliban, als over de ruzie die uw familie met hen had, komt u niet verder dan vage verklaringen. U stelt dat uw burens bij de Taliban waren aangesloten en wanneer u wordt gevraagd dat uit te klaren, stelt u dat de Taliban munitie naar hun huis brengen (CGVS, p. 11). Wat later stelt u opnieuw: "ze zaten bij de Taliban maar ik weet niet wat ze voor hen precies deden" (CGVS, p. 12). Wanneer u daarop gevraagd wordt meer over die burens en hun steun voor de Taliban te vertellen, komt u niet verder dan het vage antwoord: "Ze ondersteunden de Taliban, dat is alles" (CGVS, p. 13). Daarnaast stelt u aanvankelijk: "niemand wist dat ze bij de Taliban betrokken waren" (CGVS, p. 11) terwijl u later weer zegt dat het hele dorp wist dat ze bij Taliban aangesloten waren (CGVS, p. 11-12)

en dat jullie en de dorpelingen bang waren voor hen (CGVS, p. 11-12). Gevraagd wat jullie dachten dat die burens zouden kunnen doen, stelt u eerst vaagweg en in algemene zin: "Soms zal een kleine ruzie tot een dood leiden in AFG" (CGVS, p. 12). Daarna wordt u tot driemaal toe gevraagd om concrete informatie over de problemen in verband met uw burens in uw dorp te geven, maar telkens komt u niet verder dan vage en algemene verklaringen. Zo stelt u eerst dat er "eigenaardige mensen 's nachts en overdag naar hun huis" kwamen, dan dat u er geen exacte informatie over hebt, en uiteindelijk dat de kinderen soms vochten maar dat er geen grote vechtpartijen waren (CGVS, p. 12). U concludeert met de vage verklaring: "misschien is er iets in het verleden gebeurd, ik was toen te jong. Ik heb geen informatie over hen" (CGVS, p. 12). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u ook niet veel moeite deed om meer over die burens te weten te komen, terwijl ze volgens uw verklaringen wel aan de basis van uw problemen in Afghanistan liggen (CGVS, p. 14). Gevraagd of u ooit met uw vader sprak over die burens en hun steun voor de Taliban, stelt u alleen maar dat hij u aanmaande afstand te nemen van die burens, dat ze contact hebben met de Taliban en dat het gevaarlijk is om veel contact te hebben met die burens (CGVS, p. 12). U stelt dat u er met uw maternale oom tot nu toe niet over hebt gesproken, terwijl u momenteel nog een keer per maand of anderhalve maand contact met hem en uw familie in Afghanistan hebt (CGVS, p. 10). Wanneer u wordt gevraagd om welke reden u dat nooit hebt gedaan, antwoordt u: "Ik weet niet, ik weet niet wat ik moet zeggen, ze zaten bij de Taliban maar ik weet niet wat ze voor hen precies deden" (CGVS, p. 12-13). Het CGVS wijst erop dat het bijzonder onaannemelijk is dat u niet verder komt dan bovenstaande vage verklaringen over de burens, die vlak naast uw huis woonden (CGVS, p. 11), en die u zelf aanhaalt als een oorzaak van uw problemen in Afghanistan (CGVS, p. 14). Ook over die burensruzie zelf vertelde u aanvankelijk alleen over een conflict tussen u, uw broer en de zoon van uw burens, A. (...) (CGVS, p. 11). Expliciet gevraagd of er voor dat conflict al eens een ruzie was voorgevallen tussen uw familie en die burens, antwoordt u dat u niet van andere problemen op de hoogte was gebracht (CGVS, p. 13). Wat later, echter, noemt u plots wel een eerdere ruzie tussen uw broer en de zonen van uw burens, die plaatsvond voor uw problemen met A. (...) (CGVS, p. 13). Daarmee geconfronteerd, verklaart u vaagweg: "Maar het heeft met kinderen te maken, ik sprak over mezelf, niet over kinderen" (CGVS, p. 13), wat geen afdoende verklaring is. Er werd u toen immers gevraagd naar een ruzie tussen uw familie, waarvan uw broer onmiskenbaar deel van uitmaakt, en deze burens. Wanneer u daarna gevraagd wordt of er nog andere incidenten waren waarover u kon vertellen, stelt u dat u niet weet of er iets anders zou gebeurd zijn: "Ik was een kind, ik ben niet op de hoogte" (CGVS, p. 13). Uit dat antwoord blijkt eveneens dat u ook in verband met de ruzie tussen uw familie en die burens, geen moeite hebt gedaan om er meer informatie over te verzamelen, voor of na uw vertrek uit Afghanistan. Het feit dat u na uw vertrek uit Afghanistan geen pogingen hebt ondernomen om meer te weten te komen over die burens en de ruzie die uw familie met hen had, wat uiteindelijk tot uw verklaarde problemen in Afghanistan heeft geleid, wijst op een zekere desinteresse in uw eigen asielmotieven. Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovendien stelt u dat er na die ruzie tussen u, uw broer en A. (...), die werd beëindigd door een beslissing van de dorpsoudsten op vraag van uw vader, geen ruzie meer was tussen uw familie en uw burens (CGVS, p. 6). U legt de beslissing van de dorpsoudsten voor, waarin staat dat de partij die opnieuw ruzie begint het dorp zal moeten verlaten (zie document 4). Dat document werd opgesteld op 12 Saratan 1394 (wat overeenkomt met 3 juli 2015, zie administratief dossier). Uw problemen met die burens en de Taliban, waarvoor u uiteindelijk Afghanistan hebt verlaten, vonden vier of vijf maanden voor de machtsovername door de Taliban plaats (CGVS, p. 7-9). Gevraagd om welke reden uw burens u en uw familie willen aangeven bij de Taliban als er vanaf juli 2015 geen incidenten meer waren gebeurd tussen uw burens en uw familie, geeft u de vage verklaringen dat uw burens "slechte harten" hadden, jaloers op jullie waren en jullie niet leuk vonden: "ze hebben met de ruzie gestopt maar ik weet niet wat er in hun harten over ons stonden" (CGVS, p. 24). Gezien u het echter nalaat die verklaringen met concrete informatie te staven, merkt het CGVS op dat het erg onaannemelijk is dat uw burens u bij de Taliban aangeven omwille van een ruzie tussen kinderen van zes jaar eerder, terwijl er in tussentijd niets gebeurd is. Aangezien u die burensruzie zelf aanhaalt als een mogelijke oorzaak voor de problemen die u met die burens en de Taliban hebt gekend en waarvoor u Afghanistan ontvlucht hebt (CGVS, p. 14), zorgen bovenstaande vage verklaringen er reeds voor dat de geloofwaardigheid van de door u daaraan gelinkte vrees voor vervolging sterk wordt aangetast. Daarmee geconfronteerd en expliciet gevraagd om welke reden u nooit meer informatie over die burensruzie hebt verzameld, lijkt u de link tussen die burensruzie en de reden waarom u Afghanistan hebt verlaten, uiteindelijk zelf te ontkennen wanneer u zegt: "Deze ruzie is op een andere datum gebeurd, ik heb u de brief neergelegd, u mag de datum zien. Ik heb het land wegens dat incident verlaten, wegens de andere problemen" (CGVS, p. 24). Eerder had u echter gezegd dat de ruzie tussen uw familie en de kinderen van de burens, een reden is dat de burens u van spionage van de Taliban beschuldigden (CGVS, p. 14). Het feit dat u dergelijke inconsistente en vage verklaringen biedt voor de eerste mogelijke oorzaak van uw problemen in Afghanistan, namelijk de burensruzie, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vrees voor vervolging reeds sterk op de helling."

Waar verzoeker thans stelt dat hij geen informatie kon verzamelen over de reden waarom hun burens hem en zijn vader als 'verklikkers' hebben aangeduid bij de Taliban, omdat zijn vader hem had aangemaand zoveel mogelijk afstand te bewaren met zijn burens, biedt hij alsnog geen verklaring waarom verzoeker er tot nu toe

niet met zijn maternale oom heeft over gesproken, terwijl verzoeker momenteel nog een keer per maand of anderhalve maand contact heeft met hem en zijn familie in Afghanistan. De CGVS stelt op goede gronden vast dat het bijzonder onaannemelijk is dat verzoeker niet verder komt dan de vage verklaringen die hij aflegt over zijn burens, die vlak naast zijn huis woonden en die volgens verzoeker de oorzaak zijn van zijn problemen in Afghanistan. Samen met de CGVS stelt de Raad vast dat verzoeker klaarblijkelijk geen moeite heeft gedaan om er meer informatie over te verzamelen, voor of na zijn vertrek uit Afghanistan. Dit wijst op een zekere desinteresse in zijn eigen asielmotieven. Er mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zo spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Terecht stelt de CGVS zich vragen over het feit dat een ruzie tussen kinderen van zes jaar geleden de aanleiding zou zijn geweest voor de burens om verzoeker en zijn vader aan te geven bij de Taliban, te meer nu er in tussentijd niets meer zou zijn gebeurd. In verband met deze burensruzie legt verzoeker bijkomend inconsistente en vage verklaringen af waardoor er geen geloof kan aan worden gehecht.

Vervolgens bekritiseert verzoeker volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Ook in verband met de andere mogelijke redenen die u geeft voor de beschuldiging door uw burens bij de Taliban, namelijk het feit dat u en uw vader de Taliban hadden zien staan bij het huis van uw burens, beperkt u zich wederom tot vage en oppervlakkige verklaringen. Aanvankelijk verklaart u dat u en uw vader voor het huis van uw burens een auto en drie mensen die koffers aan het uitladen waren zagen, en dat jullie hen zagen maar gewoon naar jullie huis bleven wandelen (CGVS, p. 17). Gevraagd of zij jullie ook hadden gezien, verklaart u onmiskenbaar: “Ja, we zagen hen en zij zagen ons” (CGVS, p. 17) en ook later herhaalt u nog dat jullie elkaar zagen maar dat zij jullie niet herkenden, en jullie hen ook niet omdat ze gemaskerd waren (CGVS, p. 18). Wanneer u echter wordt gevraagd hoe zij reageerden wanneer jullie elkaar zagen, zegt u dat ze niets tegen jullie zeiden en dat jullie niet meer naar achter keken maar verder naar huis wandelden (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe u kon weten dat zij jullie ook hadden gezien, weet u plots niet meer zeker of ze jullie hadden gezien en stelt u: “ja misschien hadden ze ons gezien” (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het vage en tegenstrijdige karakter van uw verklaringen daaromtrent, stelt u dat zij jullie herkenden, maar jullie hen niet (CGVS, p. 18). Eerder echter had u onmiskenbaar gezegd dat ze jullie niet hadden herkend (CGVS, p. 18). Bovendien werpt u plots ook op dat er misschien een lid van dat huis onder die drie Taliban was (CGVS, p. 18), in welk geval er vanuit mag worden gegaan dat die jullie, als burens, wel herkend zou hebben. Gevraagd of ze dan een reactie hadden getoond wanneer zij jullie herkenden, stelt u dat ze geen reactie toonden en speculeert u: “ze waren misschien zeker dat we niets tegen hen konden doen. Ze hadden het incident niet voorspeld” (CGVS, p. 19). Het vage, tegenstrijdige en onaannemelijke karakter van uw verklaringen omtrent de vraag of de drie Taliban en u en uw vader elkaar al dan niet zagen en al dan niet herkenden, doet de wenkbrauwen fronsen en tast de geloofwaardigheid over uw verklaringen over die dag reeds aan. Bovendien blijft u zich ook beperken tot dergelijke vage antwoorden wanneer u wordt gevraagd hoe u weet dat de Taliban bij uw burens waren geweest om te vragen wie hen had verkleed. Eerder had u daarover tot tweemaal toe verklaard dat de Taliban na de operatie door de overheid naar uw burens gingen om hen te vragen wie ze ervan verdachten de Taliban verkleed te hebben (CGVS, p. 14 en p. 21). Gevraagd hoe u weet dat de Taliban daar waren geweest en uw burens dat hadden gezegd, verklaart u plots vaagweg: “misschien zijn de Taliban bij de burens gegaan om hen te vragen” (CGVS, p. 21). Indien u niet zeker zou geweest zijn of de Taliban hierna effectief bij uw burens langskwamen om te vragen wie hen verkleedte, kan verwacht worden dat u dit ook zo coherent zou verklaren. Dit blijkt allerm minst uit de manier waarop u dit verklaart tijdens uw vrije relaas (CGVS, p. 14). Ook later verklaarde u letterlijk dat de Taliban naar jullie buurman gingen en hem vragen of ze iemand verdachten en hierna naar jullie huis kwamen (CGVS, p. 21). Aangezien u zelf aanhaalt dat het feit dat u en uw vader die drie Taliban die nacht hebben gezien voor het huis van uw burens, een reden kan geweest zijn voor uw burens om u aan te geven bij de Taliban (CGVS, p. 14), kan echter verwacht worden dat u eenduidige informatie kan geven over die avond waarop u en uw vader hen zagen staan, en de dagen die erop volgden. Daarnaast vertelt u eveneens tot tweemaal toe over een ander persoon die de drie Taliban die nacht heeft gezien en de overheid wel verwittigd zou hebben (CGVS, p. 14 en p. 16). Gevraagd om te vertellen hoe u dat weet, komt u opnieuw niet verder dan een vaag en algemeen antwoord: “De overheid heeft aangevers, misschien een van de aangevers van de overheid heeft de regering op de hoogte gebracht van de aanwezigheid van die Taliban. We hebben niemand gezien” (CGVS, p. 18). Ook hier kan dit niet volstaan, gezien uit uw voorgaande verklaringen geenszins bleek dat dit om een vermoeden zou gaan. U verklaarde tijdens uw vrije relaas bijvoorbeeld letterlijk “ze werden door iemand gezien en die persoon heeft de overheid verwittigd” (CGVS, p. 14). Wanneer u bovendien wordt geconfronteerd met het feit dat het eigenaardig is dat de Taliban zo opvallend voor het huis van uw burens die auto zetten en uitladen waar iedereen het kan zien, stelt u: “Misschien kwamen de Taliban daar om de koffers uit te laden voor vijf minuten, misschien zijn ze door niemand anders gezien” (CGVS, p. 22), terwijl u eerder speculeerde over een aangever die de overheid op de hoogte had gebracht. De vage en tegenstrijdige informatie die u geeft over het al dan niet bestaan van een informant die de Taliban verkleed zou hebben bij de overheid, tast de geloofwaardigheid van uw asielsrelaas alleen maar verder aan. Dat u er niet in slaagde meer gedetailleerd informatie te geven over de nacht die heeft geleid tot de beschuldiging van spionage van de

Taliban door u en uw vader, ondermijnt het bestaan van een aan dat incident gerelateerde persoonlijke vrees. Bovenstaande elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook sterk aan.”

Waar verzoeker stelt dat hij door de vele vragen van de CGVS werd gedwongen vermeende tegenstrijdige uitspraken te doen, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker legt bijzonder vage verklaringen af over hetgeen hij en zijn vader 's nachts zagen gebeuren. Verzoeker kan de CGVS bezwaarlijk verwijten over dit incident vragen te stellen, nu verzoeker niet bij machte was eenduidige informatie te geven over die avond en de dagen die erop volgden. Verzoeker weerlegt ook niet het motief in de bestreden beslissing dat hij vage en tegenstrijdige informatie gaf over het al dan niet bestaan van een informant die de taliban verklikt zou hebben bij de overheid.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de CGVS niet redelijk kan verwachten dat hij alle details zou kennen van de overheidsoperatie op het huis van zijn burens. Verzoeker weerlegt hiermee evenwel niet de opmerkelijke vaststelling dat verzoeker aan niemand informatie vroeg over deze overheidsoperatie. Meer zelfs, verzoeker vond het niet nodig meer informatie te verzamelen, terwijl verzoeker tevens bevestigt bang te zijn geweest na deze overheidsoperatie. Bovendien verklaart verzoeker dat dit incident de aanleiding was voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Toch liet verzoeker het na meer informatie te verzamelen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. De Raad treedt de CGVS dan ook bij dat de bijzonder vage verklaringen afgelegd door verzoeker op zeer ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker doet verder geen enkele poging om zijn *“ad-hoc verklaringen”* in verband met wat zijn moeder hoorde over de arrestatie van zijn vader door de taliban, te verduidelijken. De CGVS stelt eveneens op goede gronden vast dat verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde in verband met de risico-inschatting van zijn moeder. Het feit dat zijn moeder, in de ochtend na de arrestatie van zijn vader en wetende dat de taliban verzoeker persoonlijk zochten, zonder enige voorzorgen naar zijn maternale oom wandelde om verzoeker te verwittigen is, zoals de CGVS opmerkt, bijzonder ongeloofwaardig. Immers de taliban zocht verzoeker en de overheid stond niet sterk in zijn dorp waardoor de taliban gemakkelijk naar zijn maternale oom konden gaan. Verzoekers antwoordt dat de taliban niet wisten waar hij verbleef, biedt geen afdoende verklaring. Immers verzoeker was de dag voor de arrestatie van zijn vader, zonder voorzorgen naar het huis van zijn maternale oom gewandeld, waarbij andere dorpelingen hem onderweg zagen (gehoorverslag CGVS, p. 17) waardoor de taliban wel degelijk konden weten waar verzoeker verbleef. In dat verband merkt de CGVS eveneens terecht op dat het onaannemelijk is dat zijn familie nu wel veilig zou zijn door te verblijven bij zijn maternale oom, die in hetzelfde dorp woont op slechts tien minuten wandelafstand van het ouderlijk huis. Verzoeker verklaarde dat de taliban verwachten dat verzoeker zich bij hen aanbiedt (gehoorverslag CGVS, p. 23). Toch wordt zijn familie, sinds zijn vertrek, niet meer door de taliban benaderd en wordt er niet gevraagd naar verzoeker. De CGVS merkt in dit verband terecht op dat van een strategische actor als de taliban kan verwacht worden dat ze meer actie ondernemen om hun doelen te behalen.

Verzoeker legt ter terechtzitting nog stukken voor, met name een kopie van de taskara van zijn vader en kopieën van foto's. Op één foto staat, volgens verzoekers verklaring, zijn vader afgebeeld en op een andere foto staat, volgens verzoekers verklaring, een voet met litteken van zijn vader afgebeeld. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat zijn vader werd teruggevonden in de gevangenis van Kabul. De voet illustreert dat zijn vader niet meer kan werken waardoor verzoeker verantwoordelijk is voor het onderhoud van zijn familie. Verzoeker benadrukt dat hij reeds drie jaar werkt en een opleiding volgt.

De Raad merkt vooreerst op dat de kopie van de taskara van zijn vader reeds werd voorgelegd op het CGVS. De CGVS beoordeelde de taskara stellende dat het hoogstens de nationaliteit, herkomst en identiteit van zijn vader aantoonde, hetgeen niet wordt betwist. De foto's van zijn vader tonen niet meer aan dan dat wat er wordt afgebeeld. Zij vormen geen bewijs als zodanig dat verzoeker en zijn vader vervolgd worden door de taliban wegens spionage door verklikking van de burens. Over het feit dat zijn vader werd teruggevonden in de gevangenis doch ondertussen weer is vrijgelaten, legt verzoeker geen begin van bewijs voor. Verzoeker kan aldus met de nieuwe stukken geen rechtstreeks verband aantonen met de problemen die hij en zijn vader hebben met de taliban en de daaraan gekoppelde vrees voor vervolging.

De Raad concludeert dat de CGVS op goede gronden heeft vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van verzoeker. De voorgelegde documenten kunnen voormelde vaststelling niet ombuigen. Er kan worden besloten dat verzoeker geen ernstig verweer aanvoert ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De terechte en pertinente motieven

waarop de CGVS zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaas blijven dan ook onverminderd overeind.

Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoeker op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de CGVS bij in haar conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

6.3.3. Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Ter terechtzitting benadrukt verzoekers advocaat dat verzoeker reeds vier jaar in België is. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij al drie jaar werkt in België en een opleiding volgt. Hij heeft nog contact met zijn ouders.

6.3.4. In haar aanvullende nota van 30 oktober 2025 stelt de verwerende partij het volgende over het risico op vervolging omwille van 'gepercipieerde' verwestering.

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en

het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie

in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uit het recente rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025 blijkt dat er geen bewijzen zijn van arrestaties of mishandelingen door de taliban wanneer terugkeerders Afghanistan binnenkomen via de landsgrenzen of via de luchthaven (p. 35). De de facto-autoriteiten zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37). Op de luchthaven worden terugkeerders gescreend door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de de facto-regering, maar deze controles verschillen weinig van andere internationale luchthavens. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024 stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "Islamitische Staat in de provincie Khorasan" (ISKP). Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36)."

Zoals in de aanvullende nota van de verwerende partij in de verf wordt gezet, zijn bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel, van belang om het eventuele risico op vervolging te beoordelen. Zoals gebleken is uit de beoordeling van verzoekers asielrelaas, kan geen enkel geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas, met name dat de taliban hem en zijn vader vervolgen wegens spionage wegens verklaring door de bureu. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij zou behoren tot een risicogroep die in geval van terugkeer naar Afghanistan onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban.

Na medisch onderzoek door de Dienst Voogdij wordt verzoekers leeftijd op 22 oktober 2021 geschat op 23 jaar. Verzoeker heeft aldus tot zijn 23 jaar in Afghanistan gewoond in de provincie Laghman (gehoorverslag CGVS p. 3). Verzoeker is soennitisch moslim (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoekers ouders wonen nog in het dorp. Hij verklaart gedurende zes jaar naar school te zijn gegaan en vervolgens naar de madrassa (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoeker heeft aldus zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Ondertussen verblijft verzoeker een 4-tal jaar in België, maar deze duur weegt geenszins op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Verzoeker verwijst naar zijn werk in België en het feit dat hij een opleiding volgt. Waar de advocaat van verzoeker ter terechtzitting erop wijst dat verzoeker reeds vier jaar in België is, merkt de Raad op dat uit zijn eventuele actieve deelname aan het maatschappelijke leven in België niet kan worden afgeleid dat zijn eventuele westerse gedragingen elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier werkt en een opleiding volgt, is uitermate lovenswaardig, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn ouders en maternale oom in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verzoeker heeft zijn ganse jeugd in Afghanistan doorgebracht en uit niets blijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen, ondanks de rurale context waaruit hij beweert afkomstig te zijn. Hij toont immers niet aan dat hij een opvallend profiel zou

hebben of uitgesproken 'westerse' kenmerken vertoont. Verzoeker kan op basis van zijn voorgehouden 'gepercipieerde' verwestering niet als vluchteling worden erkend.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

6.3.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet wordt aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.4.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
"§ 1. *De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*
§ 2. *Ernstige schade bestaat uit :*
a) *doodstraf of executie; of,*
b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

6.4.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.4.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas, waarbij hij vervolging vreest door de taliban omwille van spionage of omwille van 'gepercipieerde' verwestering, ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.4.4. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden aangestipt dat de terminologie uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van voormeld verdragsartikel. Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

Verzoeker betoogt in zijn middel dat niet kan worden uitgesloten dat de de facto-talibanregering wel degelijk overwegend verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire situatie die als ernstige schade kan worden gekwalificeerd. Er dient dus te worden nagegaan of de huidige situatie voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van een actor of dat deze het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In haar aanvullende nota van 30 oktober 2025 stelt de CGVS hierover het volgende:

“(…)

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35

van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2022, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de huidige humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk hoofdzakelijk veroorzaakt wordt door het optreden of het verzuim van de Taliban.

6.4.5. Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4.6. De Raad merkt hierbij op dat het begrip ‘ernstige schade’ uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker toont niet aan dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is immers een valide man die niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoeker toont niet aan dat zijn familie onvermogen is en dat deze hem niet tijdelijk (materieel) zou kunnen ondersteunen in geval van terugkeer zodat hij niet in een situatie van extreme materiële deprivatie zou belanden.

6.4.7. Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In haar aanvullende nota van 30 oktober 2025, waarin onder andere de EUAA Country Focus Afghanistan van december 2024 mede in overweging wordt genomen, stelt de CGVS betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Laghman, waaruit verzoeker afkomstig is, actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat het niveau van het aanwezige willekeurige geweld, in zoverre er al sprake is van een gewapend conflict, dermate laag is dat de kans om hiervan als burger slachtoffer te worden uiterst miniem is. Verzoeker brengt geen actuele landeninformatie aan waaruit zou blijken dat er thans wel een reëel risico zou bestaan op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Besluit

7.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM en/of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de CGVS onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

7.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN